

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De excitanda animi applicatione maiore, ad curam sui & rerum
spiritualium, per hanc Octiduanam Recollectionem. Cap. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

ciis neque consuetudini (violantium Regulas & Sæcra Ordinis) seruiamus, vt virtutis faciamus iacturam: sed Dei longanimitate prout decet, vt amur, & dum adhuc tempus habemus, omnem deponentes ignauiam, virtutem amemus, peccatumq; odio habeamus. Nisi enim & ad istam amorem & desiderio quodammodo immenso nos contulerimus, & ignauiam valde oderimus, neque huius damnum effugere, neque illam amplexari poterimus. Quocirca, vt etiam monet S. Augustinus, Tanto amore ardeas Regni colorum, vt omnium resistendum & a proposito reuocantium linguas contemas, & persecutiones eorum derideas, dices: Rom. 8. Quis me separabit à Christi charitate? Tribulatio, an angustia, an persecutio, an fames, an nuditas, an periculum, an gladius? Certus sum enim, inquit, Quia neque mors, neque vita, neque Angelus, neque Principatus, neque presentia, neque futura, neque virtus, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia, poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu Domino nostro.

Porò notandum est, non tantum displicere Deo humanos respectus, dum propter illos, malum aliquod committimus, sed etiam dum omitimus bonum, aliaque quæ tunc facere debemus. Ostendit hoc Deus in sancta Francisca Romanâ, valde dilecta famulâ suâ: Nam cum in domo mariti multe semine presentes, introduxissent colloquium aliquantulum vanum, et illud displiceret sanctæ, tamen cum ob quendam vanum timorem & respectum humanum, non esset ausa interrompere illum discursum, ad quem interrompendum se valde stimulari sentiebat, eam ob omissionem, eius Angelus Custos ad eam vehementer illam percussit (vti alias in similibus defectibus faciebat Dei iussu) vt omnes astantes eam percipientes audierunt, quamuis aduertere non potuerint per cussorem.

CAPVT QVINTVM.

De excitanda animi Applicatione maiore ad curam sui, & rerum spiritualium per meditationes quotidianas, sed maxime per hanc Octiduanam Recollectionem.

PRæter impedimentum externum ab hominibus oriri solitum, est aliud æquè frequens situm in maiore applicatione animi ad res naturales quàm supernaturales: ad res humano iudicio magis speciosas, minùs diuino, quàm ad res infallibili ac certissimo verissimoque Dei iudicio magis speciosas, magis pretiosas, magis necessarias, magis vtilis, & magis homine dignas, & quæ magis à quauis rationali creaturâ amari, desiderari, quæri, retineri, auergerique, & in horas magis ac magis perfici, aliisque commendari & suaderi deberent, in omni occasione & statum, & conditione vitæ presentis. Hinc fit, vt multi diligentius se præparent ad disputationem, vel defensionem, vel concionem, quàm

ad Meditationem: Hinc fit, vt diligentius & auidius, & delectabilius legant libros profanos quàm meditentur & legant libros spirituales & sacros: Hinc fit, vt non afficiantur tædio, si re-creatio protendatur ultra horam, vt afficiuntur, si Meditatio casu aliquo sit vnâ horâ longior, imò & ipsa hora non sine tædio traducitur: Hinc fit, vt libentius quærant socios de rebus vanis, & nugis collocuturos, daturus materiam pro offendendo Deo, & pro penis in purgatorio luendis, quàm eos qui de rebus spiritualibus loquiscuntur, & daturus multorum meritorum & coronatum in cælis, per piorum sermonum materiam, & per multorum supernaturalium affectuum Diuinæ Maiestati acceptissimorum, tunc excitati solitorum, copiam, Deus bone, vnde tanta cæcitas & inconsideratio nascitur in homine ratione prædito, qui aliis in rebus humanis sine difficultate, non habens necessitatem se per considerationes vllas excitandi, semper, semper, semper in cibis eligit illi, qui melior est, idem in vestibus, in domicilio, in suppellectili quauis, denique in curâ corporis maiore, quàm habeatur animæ, vt cum dolore ponderant & S. Chryl. & S. Bernardus & Saluianus, & pro solâ animâ nostrâ minùs eliguntur, quæ ei magis profunt, & magis quærentur ea, quæ ei & in hac vitâ & in alterâ obsunt. Quocirca pondera huius rei indignitatem, & talium stultitiam extremam, & quantis malis se onerant, & quot bonis se priuant, applicando se magis ad minorâ lucra amanda, quærenda, & tractanda, & resolute te ob Dei respectum, reuerentiam, & amorem, & ob eximia eius erga te beneficia accepta, & sperata, si non magis, saltè æquè applicare te ad faciendâ, cum omni diligentia in Domino, ea omnia, quæ per se & naturâ suâ sunt supernaturalia, & spectant ad immediatum Dei cultum, & Exercitium supernaturalium virtutum, vt te applicas ad negotia & occupationes naturales studendi, disputandi, colloquendi, humana negotia alia tractandi, domi & foris. Et, si non vis magis amare aurum, & quærere argentum & gemmas, quàm plumbum & ferrum, saltè equè illa ama & quære, ac ista, ob Dei respectum & amorem, qui id à te exigit, & quidem non ob suum (quod ei augere & addere non potes) sed ob solum & totale bonum ac commodum tuum. Cur anima, inquit S. Bernardus, quæ est immortalis, non similia sibi immortalia appetit & eterna: vt, quod est, appareat, & quod facta est, viuat: Ceterum contraria sapit & quærit, & mortalibus sese degeneri conuersatione conformans, immortalitatis candorem, quodam mortiferæ consuetudinis picco odore denigrat. Quid nisi mortalius appetitus immortalis mortali similem, immortalis dissimilem faciat? Qui tangit picem, inquit Sapiens, inquinabitur ab eâ. Fruendo mortalibus mortalitatem se induit, & vessem immortalitatis incidente mortis similitudine decolorauit: non exiit &c. Quid tu anima

47. Chr. h. 60. in c. 18. Matth. Ber. Apol. ad Sal. Ab. col. 7. Sal. l. 3. ad Eccl. Reg. r. Comm. ser. 82. in Cant. Eccl. 13. r. 134

Vita Ro. me edita An. 1639. Luc. 11.

1.3. epist.
276.

tus alium formam, imò deformitatem imprimis alienam: Hoc non est renouare imaginem, sed deformare. Quocirca in hac Collectione iuxta Monitum S. Ildori Pelusiotæ datum Aphthonio, da operam, ut homines te hac facientem cernant, per quæ ad Sanctorum virtutes aspiras. Rerum enim huius vitæ paruum ipsi curam gerebant, earum autem quæ discessum ex hac vitâ sequuntur permagnam. Atque hunc scopum ob oculos sibi proponentes, ad eum actiones omnes suas dirigebant.

CAPVT SEXTVM.

Per Recollectionem octiduanam, & per meditationes quotidianas, excitandum est ardens desiderium & cura acquirendæ perfectæ sanctitatis. Proponuntur variâ Motiua pro hac re.

Postquam te benè fundaueris in duabus rebus supra commemoratis, quæ potissimum spectant ad primam partem iustitiæ, & renouationis nostræ, sitam in declinando à malo, seu in fugiendo & vitando malum, restat, ut hoc Collectionis tempore, accendas desiderium tuum ad faciendum bonum.

48.
L. de S.
Andr.
49.
f. de tripl.
coherencia.

Nihil aliud expectat Deus, inquit S. Bernardus, nihil aliud querit, nisi ut sedulo & cum desiderio requiratur (queritur autem per studium virtutum & bonorum operum.) Si gaudetis ad labores, inquit idem alibi, si inoffenso, si indefesso pede curritis viam mandatorum Dei, si quotidie virtusque hominis status est recentior, ad proficiendum & persciendum, quam ad incipiendum, profecto queritis faciem eius semper. Porro bonum quod propter Deum & in Deo, ut inueniatur Deus, queri debet, Triplex est:

50.

I. Omne id, quod est secularibus præscriptum à Deo, & Sanctæ Ecclesiæ, & tuo statui nõ repugnat: uti est Oratio, Horæ Canonice, Meditatio, Examen conscientie, Confessio, Communio, Missa, Lectio spiritualis, studium scientiarum.

II. Bonum est commune omnibus Religiosis, idque multiplex, nimirum tria vota, claustrum domicilij religiosi, amor cellæ, fuga secularium negotiorum Religiosis non conuenientium, (sunt enim alia quoque Religiosis necessaria & conuenientia, Procuratori domus & similia) habitus nullam vanitatem & splendorem irreligiosum præferens, victus pauperibus accommodatus, conuersatio spiritualis, modestia exterior seculari maior, & his similia statui religioso, communi omnibus Religiosis, conuenientia.

III. Bonum est religiosi præscriptum à Regulis & Ordinationibus eorum, ac Superiorum voluntate, & à receptis bonis consuetudinibus per Superiores approbatis, commenda-

rum, spectans ad Dei cultum & personarum utilitatem & nostrum multiplex meritum. Ideo hæc Collectionis octiduanæ tempore per ablutos bonæ confessione defectus præteritos, & factæ firmo proposito de his impofterum semper vitandis, accendendus est animus ad benefacienda omnia, cum omni diligentia in Domino, & cum feruore stabili quæcunque ad hæc triplicia bona quouis modo referantur. Si enim circa hæc triplicia bona, eo quo par est modo, deinceps te occupabis, assequeris quatuor illos fines communes, omnibus Christianis supra commemoratos, & perfectionem: erisque (loquendo vno verbo) magnus sanctus. Sanctitas enim (quæ idem ferè est cum perfectione status Religiosi & vitæ perfectione) nihil aliud est, quam, ut docet S. Dionysius & S. Chrysostomus, Ab omni scelere libera, perfectaq;, ac omni ex parte incontaminata puritas, præsentia spiritus, ac bonorum operum opulenta.

Hæc ergo summâ curâ procuranda sunt, ut anima nostra instar horti Diuini quàm plurimos producat fructus sanctitatis, ex plantatis virtutum habitibus procedentes. *Hominum genus*, inquit S. Chrysostomus, est multæ indigens curæ maiorisq;, quàm plantæ. Nam illic quidem natura corporum est & terra, agriculturalium mambus cedens, hic verò voluntas, multas committens mutationes: & nunc quidem hoc, nunc autem illud eligens. Velociter enim ad vitium inclinatur. Quoniam verò in praxi certissimum est, idque ex communi Theologorum & Philosophorum doctrinâ scripsit S. P. N. Ignatius: Vires appetitinas solere sequi apprehensivas. Consecutus enim, ut ait B. Laurentius Iustinianus, vnamquamque rem eò ardentius diligere, eòq; salicivius, ut ipsam assequatur querere, quò clarius quavis ea sit pretij quantæ utilitatis, & quantæ agnoverit virtutis; hinc & Deus ipse cum mouet voluntatem ad aliquod supernaturale opus, prius intellectum hominis lumine suæ gratiæ illustrat, illaque illustratione, (motiua aliqua proponente ad exequendum bonum) accendit voluntatem ad amorem & executionem boni ei propositi: ideò & tu, ut Deo coopereris, & imiteris eius nos iuuandi modum, tum aliis, tum his motiuis, poteris Diuinâ adiuuante gratiâ excitare in te ardens desiderium, & constans, deinceps benè bona, quæ debes, operandi, hoc est, cum omni diligentia & feruore, iuxta dictamen rectæ rationis, & præscriptum Legum tuarum, ac directionem Maiorum tuorum, & iuxta Exempla Sanctorum. Proderunt autem Motiua subiungenda ad te excitandum. Sicut enim ignis, ut inquit S. Chrysostomus, quantò plus corripit ligna, tantò fit vehementior, sic & studium, quantò plures populi rationes excitat, tantò magis aduersus cetera armatur.

I. Motiuum esse potest, Dei voluntas nobis declarata in Scripturâ, qui nos non tantum vult esse bonos qualicunque modo, sed perfectos &